

శ్రీ కల్యాణీయం

- సింగితం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ...!!

(గత సంచిక తరువాయి)

రమ పాపను చూచి ముద్దాడి పలకరించేవారు. రమా వాళ్ళ అమ్మ పాపని ఎత్తుకుని కూర్చుంటే "సత్యవతి! పాపను అస్తమానం ఎత్తుకుని అలవాటు చెయ్యొద్దు. చంటి పాపలని పెరగనివ్వాలి" అనేవారు. కుమరన్ కాలనీ ఇల్లు ప్రారంభించిన తరువాత దాన్ని చూసుకోవడానికి వచ్చిన బావగారితో మామూలుగా మాట్లాడుతుండేవారు. మా నాన్నగారు ఎక్కడికైనా వెళతానంటే పంపడానికి భయం వేసేది. కారులోనే పంపేవాళ్ళం. మా అమ్మాయిలు వాళ్ళ వాళ్ళ కాలేజీ, స్కూలు అనుభవాలు చెబుతుంటే విని ఆనందించేవారు అకెడమిక్ సైడ్ ఎంత చెప్పినా ఆయన తృప్తి పడేవారు.

బెంగుళూరుకి షూటింగ్ రీత్యా వెళ్ళి వస్తున్న సమయంలో మా వారు అయ్యప్ప స్వాములమాల వేసుకుని వాళ్ళ ట్రూపులతో శబరిమలై వెళ్ళి వచ్చారు. వారిలో కన్నడ ఎడిటర్ భక్త ఈయన పట్ల చాలా శ్రద్ధ తీసుకుని పిల్చుకువెళ్ళారు. పాప మూడవ నెలలో నామకరణం చేసాం. గూడూరు నుంచి, నెల్లూరు నుంచి రావలసిన దగ్గర వాళ్ళంతా వచ్చారు. పేరు నిర్ణయించుకున్నాం. మా తోటికోడలు సేతమ్మక్కకి కలలో ఆంజనేయ స్వామి కనపడ్డాడట. మావారేమో అయ్యప్ప కొండకి వెళ్ళివచ్చారు. పైగా తన ఇరుముడితో పాటు పాప ఇరుముడి కూడా కలిపి రెండు ఇరుముళ్ళను కొండపైకి మోసుకెళ్ళారు. జ్యోతి స్వరూపుడు కదా! నేనూ, మా సేతమ్మక్క మాట్లాడుకుని అటు ఆంజనేయస్వామి పేరు, ఇటు అయ్యప్ప స్వామి పేరు కలిపి వస్తుందని "అంజనా జ్యోతి" అని అనుకునే సరికి అది అందరూ ఆమోదించి ఆ పేరు పెట్టి నామకరణం చేసాం. కానీ మా సుధ మాత్రం దాన్ని అంజు అనే పిలవాలి అనేసరికి మేమంతా అంజూ అంటాం. అది పెరిగి పెద్దయ్యాక స్కూల్లో, కాలేజీల్లో, ఆఫీసుల్లో మాత్రం దాని స్నేహితులు అంజనా అని పిలుస్తారు. మా సుధ వాళ్ళ అత్తగారింట్లో జ్యోతి అని పిలుస్తారు.

మా శకుంతల, సుధాల డిశంబరు సెలవులలో మేము కలకత్తా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నాం. మా రఘుమా వాళ్ళకి కలకత్తా బదిలీయై వాళ్ళక్కడే ఉండేవాళ్ళు. రమా కూతురు అంజు చంటిపిల్ల. అనంత్ ఇంకా పుట్టలేదు. అందుకు నేనూ, మా వారు పిల్లలే కాక రమ, పూర్ణా కూడా వాళ్ళ పాప అంజనాను ఎత్తుకుని వెళ్ళాలని ప్లాను. రైలు టిక్కెట్లు పోవడానికి, రావడానికి బుక్ చేసుకున్నాం. మావారు, పూర్ణా మాత్రం రావడానికి మూడురోజులకే రిటర్న్ టిక్కెట్లు బుక్ చేసుకున్నారు. ఎందుకంటే వాళ్ళు మదరాసు వచ్చి ఆ రోజే ఫైట్ ఎక్కి బెంగుళూరు షూటింగుకు చేరుకోవాలి. మా కుమరన్ కాలనీ ఇల్లు కట్టడం అదీ మా బావగారు చూసుకుంటూ వుండడం వలన, మేము ఆయన భార్య సేతమ్మక్కను పిలిపించి వాళ్ళిద్దరూ ఇల్లు చూసుకునేలాగా ఏర్పాటు చేసాం. వంటావిడ ఎలాగూ ఉందనుకోండి.

మేం పొద్దున్నే సామాన్లు అంతా ప్యాక్ చేసుకుని ముందు హాల్లో పెట్టుకున్నాం. ఇక స్టేషన్ కి బయలుదేరాలి. ఇన్ని సామాన్లతో ఆరున్నరకన్నా బయలుదేరాలి. ఇంతలో ఆరుగంటలకి మా పాలమ్మాయి పాలు తీసుకొచ్చి మా సామానంతా చూసి "అమ్మా! మీరు ఏదో ఊరు ప్రయాణానికికి బయలుదేరుతున్నట్టున్నారు ఎం.జి.ఆర్ చనిపోయారు. చూసుకుని బయలుదేరండి" అంది. మేము నమ్మలేదు. ఇంతకు ముందు ఇందిరాగాంధీ పోయినప్పుడే ట్రాఫిక్ అంతా కట్టుదిట్టం చేసి ఎం.జి.ఆర్ గారు పోయారన్న వదంతలు పుట్టించారు. అప్పుడు మేము డ్రైవర్ తో కారులో వెళ్ళి మా అమ్మాయిలను స్కూలు నుండి పిల్చుకొచ్చాం. ఏం గొడవ జరుగుతుందోనని భయపడి.

వెంటనే మా వారు టీ.వి ఆన్ చేసారు. నిజంగానే ఎం.జి.ఆర్ చనిపోయారు అన్న వార్త విన్నాం. ఆలస్యమయితే రోడ్డులో ఏమి గొడవ జరుగుతుంది. అయినా మన ప్రయత్నం చేద్దామని దేవుడు మీద భారం వేసి ఎలాగో స్టేషన్ చేరుకున్నాం. జనం, సామాన్లు ఉన్న మూలన ఒక అదనపు కారు కూడా మాట్లాడుకున్నాం. దారిలో అక్కడక్కడ అప్పుడే రాళ్ళు రువ్వడం ప్రారంభించారు. మా డ్రైవర్లు రూట్ మార్చి ఎలాగో మమ్మల్ని స్టేషన్ చేర్చారు. అక్కడి నుంచి ఆ కార్లు వెనక్కి వెళ్ళడానికి కొంచెం కష్టం అయిందట. పన్నెండు గంటల వరకు మేము రైలులో అలగే కూర్చున్నాం. అందరికీ ఏదో బెంగగా భయం భయంగా వుంది. కొందరు మాత్రం ఏం జరిగితే అది జరుగుతుంది అనే భావనలో కూర్చున్నారు. మేమంతా కంపార్ట్మెంట్ లో కూర్చుని వుండగా ఒక 20 సంవత్సరాల యువకుడు గడ్డంతో అయ్యప్ప దుస్తుల్లో వున్నాడు. మా కంపార్ట్మెంట్ లుకు వచ్చి రమతో "ఒదినా, ఏ ఊరుకెళ్తున్నారు?" అడిగాడు. వాణ్ణి చూసేసరికి రమ అదిరిపోయింది. జవాబు చెప్పలేకపోయింది. "నేను ఒదినా. దుర్గాపసాద్ ని" అన్నాడు. వాడు విశాఖపట్నం బావగారి కొడుకు".

"ఒరేయ్! నువ్వూ, ఎవరో అనుకున్నాను, అసలే గొడవ గొడవగా వుంది కదూ భయపడ్డాం, మేము కలకత్తా వెళుతున్నాం. అక్కడ మా చెల్లెలు రఖుమా వుంది. పిల్లలకి డిశంబరు సెలవులు కదా, అవును. నువ్వు అయ్యప్ప కొండకి వెళుతున్నవా" అని అడిగాను. "అవును, ఎం.జి.ఆర్ పోయారటగా, మా రైలు బయలుదేరడానికి ఆలస్యం అవుతుందట" అన్నాడు. ప్రయాణంలో తినడానికి తెచ్చుకున్న పులిహోర, పెరుగన్నం రైలులోనే తిన్నాం, ఇంకా మదరాసు సెంట్రల్ లోనే వున్నాం. మొత్తం మీద రైలు ఒంటి గంటకి బయలుదేరింది. ఎప్పుడయితే తమిళనాడు బార్డర్ దాటిందో అప్పటి నుంచి స్పీడు పెంచింది. మేము ప్రయాణం చేస్తున్న రైలు కోరమండల్ ఎక్స్ ప్రెస్. అది విశాఖపట్నం రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకు చేరుతుంది. అనుకున్న ప్రాంతం ప్రకారం విశాఖపట్నంలోని మా బావగారు, తోటికోడలు స్టేషనుకు వచ్చి మాకు భోజనం తెచ్చేట్టుగా, పైగా అంజు చంటి పిల్లకదా దానికి వేరుగా పెరుగన్నం తెచ్చేట్టుగా. మదరాసు నుంచి బయలుదేరిన విషయం వాళ్ళకి స్టేషన్ నుంచి ఫోన్ చేయడం ద్వారా రైలు ఆలస్యంగా వస్తుందని ముందుగానే తెలిసింది. రాత్రి పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో మా రైలు విశాఖపట్నం చేరింది. అనుకున్న ప్రకారం ఇద్దరు మగపిల్లల భోజనం తెచ్చి ఇచ్చి వెళ్ళారు. కానీ అంత అర్ధరాత్రి ఎలా తింటాం పైగా అందరూ మంచి నిద్రమత్తులో వున్నారు. మర్నాడు ప్రాద్దున్నే టిఫిను ట్రైములో తిందామని చూస్తే అవి చెడిపోయాయి. పాపం వాళ్ళు అంత ఆప్యాయతతో అర్ధరాత్రి అయినా తెచ్చిన భోజనం చెడిపోయినందుకు మేమందరం చాలా బాధపడ్డాం.

కలకత్తాలో మా మరిది వాళ్ళు అప్పుడప్పుడు స్టేషనుకు ఫోన్ చేస్తూ రైలు వచ్చే సమయానికి ముందే స్టేషనుకు వచ్చి మమ్మల్ని ఇంటికి పిల్చుకెళ్ళారు. మొత్తానికి కలకత్తా చేరుకున్నాము. అది 'పుప్పక్' రిలీజైన సమయం. మా వారు థియేటర్ యజమానిని కలుసుకున్నారు. మేమంతా సినిమా చూసాము. మా వారి ప్రయాణపు రోజు ఆయన్ని స్టేషన్లో దింపడానికి కారు పంపుతానన్నారు. ఆ రెండు రోజులు చూసి షాపింగ్ అని వెళ్ళాం. మేమంతా బజారుకి వెళితే మా వారు, మా మరిది మాత్రం అంతర్జాతీయ ఖ్యాతి పొందిన సుప్రసిద్ధ దర్శకులు సత్యజిత్ రే గారిని కలుసుకోవడానికి వాళ్ళింటికి వెళ్ళారు. ఇక మర్నాడు మా వాళ్ళ ప్రయాణం. ఆ ముందు రోజునే మా చిన్నతాతగారి కొడుకు రాఘవేంద్ర ఆ ఊర్లోనే ఉంటున్నాడు కనుక తాను కూడా స్టేషన్ కి వస్తానన్నాడు. అన్నమాట ప్రకారం థియేటర్ యజమాని కారు వచ్చింది. స్టేషన్ కి వాళ్ళతో నేను, మా మరిది కూడా వెళ్ళాం. కారు బయలుదేరింది. కలకత్తా చాలా రద్దీగా

వుంది. అయినా మా కారు వెళ్ళి వెళ్ళి ఒక అరకిలోమీటరు దూరంలో ట్రాఫిక్ జాంలో ఇరుక్కుంది. అరగంటైనా కదలలేదు. నాకా టెన్నన్ టైం సమీపిస్తోంది. రైలు కదిలిపోతుందేమో, ఎలా అని దిగులుపడుతుంటే మా వారు "పోతే పోనీ. రైలు తప్పిపోతే ప్లెట్లో వెళ్తాం. దానికంత టెన్నన్ ఎందుకు?" అని నవ్వుతూ అన్నారు. నేను టెన్నన్ పడేకొద్ది ఆయనలా జోకులు వేస్తూ నవ్వుతుంటే నాకు ఒళ్ళుమండిపోయింది. ఒకముల రైలు టిక్కెట్లు డబ్బుపోగా, పైగా ప్లెట్లు ఖర్చులు వేరేనా? ఇలాంటి సమయంలో కూడా ఆయనకు అదేం సెన్సాఫ్ హ్యూమరో?

హారా బ్రిడ్జి దగ్గరే వుండడం వల్ల కిందికి దిగిపోయాం. పాపం థియేటర్ ఆయన కారు పంపి కూడా ప్రయోజనం లేకపోయింది బ్రిడ్జి కిందున్న లాంచీ ఎక్కినది దాటి స్టేషన్ చేరేసరికి రైలు కదలడానికి రెండు నిమిషాల టైం వుంది వాళ్ళ కంపార్టుమెంటు వెతికే టైం లేక, గబగబా రెండు సూట్ కేసులు రైలులో పడేసి పూర్ణా ఒక కంపార్టుమెంటు, మా వారు వేరొక కంపార్టుమెంటు ఎక్కారో లేదో టక్కని రైలు కదిలింది. హమ్మయ్యా అని ఊపిరి వదులుకున్నాను. మాకన్నా ముందే వచ్చిన రాఘవేంద్ర ఎలాగో మావారిని కలుసుకున్నాడు. "ఇంత ఆలస్యం ఆయిందే? నేను చాలాసేపటి నుంచి వెయిట్ చేస్తున్నాను" అన్నాడు. జరిగిన విషయమంతా చెప్పాను.

తరువాత మేమంతా ఇంకో వారం రోజులుండి చూడవలసిన ప్రదేశాలు చూసుకుని షాపింగంతా చేసుకున్నాం. అందరూ ఎందుకని, ఒక్కొక్కసారి ఇంట్లో చంటి పిల్ల వుందికదాని మొత్తం పిల్లలందరిని ఇంట్లోనే వదిలేసి మేం పెద్దవాళ్ళమంతా వెళ్ళేవాళ్ళం.

చాలా సంవత్సరాల క్రితం నాకొక చేదు అనుభవం ఎదురైంది మేము జక్రియా కాలనీలో ఉంటున్నప్పుడు మావారికొకసారి కె.వి.రెడ్డి అవార్డు వచ్చింది. హైదరాబాదులో బి.యన్.రెడ్డిగారని ఒక ఆర్కిటెక్ట్ అరేంజ్ చేశారు. డైరెక్టర్ బి.యన్.రెడ్డిగారు కాదీయన. అవార్డు హైదరాబాదులో అందుకోవాలి. సన్మానం చేసి అవార్డు ప్రధానం చేస్తారు. మావారు షూటింగ్ రీత్యా ఒక వారం ముందుగానే ప్లెట్లో హైదరాబాదు వెళ్ళిపోయారు. నేను, పిల్లలిద్దరూ, శకుంతల, సుధ రైలులో రిజర్వు చేసుకుని వెళ్ళాము. మా శకుంతల కాలేజీలో ఇంటర్ చదువుతోంది. మా సుధ ఆదర్స్ విద్యాలయాలో హైస్కూలు స్టేజ్లో వుంది. ఆంధ్రాకి వెళ్ళే ప్రతి రైలు గూడూరు, నెల్లూరుల మీదుగా వెళ్తాయి. దానికి మేము రైలులో వెళ్ళినపుడల్లా గూడూరు స్టేషనుకి మా బావగారి పిల్లలు వచ్చి మమ్మల్ని కలుసుకోవడం, అవసరమయితే రాత్రి డిన్నర్కి తినడానికేమైనా తీసుకురావడం జరిగేవి.

మేము యెక్కిన రైలు గూడూరు చేరుకోగానే మాములు ప్రకారం స్టేషనుకి మా నర్సింగ్ కొడుకు నెత్తుకుని, పద్మ మగపిల్లలు శ్రీకాంత్, శ్రీనాథ్ని పిల్చుకుని వచ్చాడు. నర్సింగ్ కొడుకుని చూడడానికి నేను అప్పుడప్పుడు గూడూరుకి వెళ్తుండేదాన్ని, వాడంటే నాకు చాలా యిష్టంగా వుండేది. అందుకని వాణ్ణి యెత్తుకుని వచ్చాడు. స్టేషను రాగానే మా శకుంతల మమ్మల్నెవర్నీ దిగవద్దని, వాళ్ళని కూడా రైలెక్కనివ్వద్దని మొత్తుకుంటూనే వుంది. ఏ సమయానికి రైలు కదుల్తుందోనని దానికి భయం. సరే, మేమంతా వాళ్ళని కిటికీలోంచి పలకరించాం. కానీ నాకు చంటివాణ్ణి ఎత్తుకోవాలనిపించి, దిగి వాణ్ణి యెత్తుకున్నాను. ఆ బాబు పేరు సుధీంద్ర. మా అమ్మాయిలు తాగడానికి నీళ్ళు కావాలని శ్రీకాంత్ వాళ్ళకి సీసాయిచ్చి, కిటికీలోంచి దూర్చి ఇమ్మన్నారు. కాసేపైన తర్వాత "మేడమ్ రైలు కదుల్తోంది" అన్నారు ఫుట్ బోర్డు మీద నిల్చున్న కొంతమంది మగపిల్లలు. ఒక అనౌన్స్మెంటు కానీ, రైలు కూతగానీ, స్టేషనులో గంట కొట్టడం గాని ఏ లక్షణాలు, చడీ చప్పుడూ లేకుండా రైలు కదిలింది. అందుకనే రైలు కదిలిన విషయం నాకు తెలియలేదు వాణ్ణి ముద్దాడడంలో. కానీ ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు. చేతిలో పిల్లాడు. రైలెలా యెక్కనూ. అప్పుడే కదలడం వలన గబగబా రైలెక్కి ఆ మగపిల్లల సహాయంతో పిల్లాణ్ణి నర్సింగ్కి చేర్చాను ఆ సమయంలో గేమ్స్లో బాల్లాగా ఒకరి దగ్గరి నుండి మరొకరి దగ్గరికి వెళ్తూ తండ్రిని చేరుకున్నాడు. భగవంతుడా అనుకుని తలుపు దగ్గర్నుంచి నా సీటుకి చేరానుకదా? శ్రీనాథ్ కనిపించాడు రైలులో. దిగ్గుమంది నాకు. "ఎందుకురా నువ్వు రైలెక్కావు" అంటే మా పిల్లల్ని చూపించి "వీళ్ళు నీళ్ళ సీసా కిటికీలోంచి యిమ్మన్నారు" అది కిటికీలో దూరలేదు, అందుకని ఎక్కాను" అన్నాడు బిక్కముఖం వేస్తూ. వెంటనే ఆ అబ్బాయిలని "వీణ్ణి కొంచెం ప్లాట్ఫారం మీదికి దింపుతారా" అనడిగాను. "మేడమ్, చాలా

రిస్కో రైలు వేగం పుంజుకుని, ప్లాట్‌ఫారం దాటొచ్చు" అన్నారు. నాకు ఏడుపు వచ్చినంత పనైంది. అక్కడున్న పెద్ద మనుష్యులు "మాది నెల్లారండీ. ఈ అబ్బాయిని మీ బంధువులెవ్వరైనా వుంటే చెప్పండి, మేము జాగ్రత్తగా దింపుతాము" అన్నారు. కానీ కొత్తవాళ్ళని ఎలా నమ్మనూ? వాళ్ళు మంచివారే కావొచ్చు. ఇంకొకళ్ళు "వచ్చేది నెల్లారేనండీ. స్టేషనులో దిగి అక్కడి స్టేషన్ మాస్టరు సహాయంతో, గూడూరు స్టేషను మాస్టరుకి ఫోన్ చేసి జరిగిన విషయం చెప్పి ఆ అబ్బాయి తాలుకు వాళ్ళు వచ్చేంత వరకు మేమక్కడే వుంటాం అన్నారు. మీరేం కంగారు పడకండి" అన్నాడు. ఇక వేరే దారిలేక ఒప్పుకున్నాం. ఇలా తలా ఒక రకంగా మాట్లాడారు. నేను బాత్‌రూం కెళ్ళి తనివి తీరా ఏడ్చివచ్చాను. బయటికి వచ్చి శ్రీనాథ్ జేబులో 25 రూపాయలు పెట్టాను. రైలు ఖర్చుకు కావాలి కదా. ఇంకేదైనా ఖర్చుకి కూడా వుంటుంది. వాణ్ణి, నర్సింగ్ మామ అయినా, మరెవరైనా గూడూరు నుంచి వచ్చేంతవరకు అక్కడే ఉండమని చెప్పాను. ఇప్పటిలా అప్పుడు ఫోను సౌకర్యాలు ఉండివుంటే ఏ యిబ్బంది లేకపోయేది. కనీసం ఒక్కరింట్లో కూడా లాండ్ ఫోను లేకపోయింది. ఎంతో సంతోషంగా అవార్డు ఫంక్షన్‌కి వెళ్తున్న మాకు ఈ అనుకోని సంఘటన ఎదురైంది మొత్తం మీద నర్సింగ్ గూడూరు నుంచి నెల్లూరు స్టేషనుకి వెళ్ళి, స్టేషన్ మాస్టరు జాగ్రత్తలో ఉన్న శ్రీనాథ్‌ని వెనక్కి పిల్చుకెళ్ళాడు. గూడూరు స్టేషన్ మాస్టరు మా నర్సింగ్‌కి చాలా పరిచయం ఉన్నందువలన సమస్య తీరిపోయింది.

అసలు విషయం తర్వాత తెలిసింది. శ్రీనాథ్ మంచి నీళ్ళ సీసాని మా వాళ్ళకి ఎలా చేర్చాలో అనుకుంటుంటే ప్రయాణం చేసే ఒక ప్రయాణీకుడు వీడుకూడా ప్రయాణం చేస్తున్నాడనుకుని చిన్నబ్బాయి కదా అని మా దగ్గరికి చేర్చాడట. అప్పటికి రైలు కదలేదు. అందువలన వాడు తిన్నగా మా అమ్మాయిలకి సీసా యిచ్చి, రైలు దిగాలనుకుంటూండగా రైలు కదిలిందిట. ఆ ప్రయాణీకుడూ వాణ్ణి మిస్‌లీడ్ చెయ్యడం వలన వాడు రైలెక్కాడట ఇదీ జరిగిన విషయం.

అంజూకి రెండేళ్ళు నిండేసిరికి ఒక తమ్ముడు పుట్టాడు. వాడు అనంత పద్మానాభవ్రతనాడు పుట్టాడు. అందుకు వాడి పేరు అనంత. వాడికి ముద్దు పేరు ఏమీలేదు. అందరూ అనంత అనే పిలుస్తారు. వాడు పుట్టే సమయానికి మా వారికి తమిళంలో కమలహాసన్ నిర్మించిన "అపూర్వ సహోదర్‌గళ్" అనే సినిమా జరుగుతోంది. అది తెలుగులో "విచిత్ర సోదరులు" హిందీలో "అప్పురాజా"గా వెలిసింది. అన్ని భాషల్లో సూపర్ డూపర్ హిట్లు అయ్యాయి. అప్పటికే మా వారికి "పుష్పక్"తో ఫేం వచ్చినందున బాగా హిట్స్ అయ్యాయి.

మా శకుంతల పెళ్ళయింది. సుధా యింక కాలేజీ స్టేజిలో వుంది మా రమా, పూర్ణావాళ్ళ కొడుకు అనంత 5,6 తరగతులలో దేవీ అకాడమీ స్కూలులో చదివేటప్పుడు వాడి క్లాసులో ఏటేటా కర్ణాటక సంగీత పోటీలు పెట్టేవారు. నేను నాకున్న కొద్దిపాటి సంగీత పరిజ్ఞానంతో వాడికొక త్యాగరాజ కృతి 'ఎంత వేడుకొందు రాఘవా' అనే పాట రాగతాలతో నేర్పాను. ఒకే ఒక వారం ప్రాక్టీసు చేయించాను. వాడికి పస్ట్‌పైజ్ వచ్చింది. మళ్ళీ సంవత్సరం ఒక కన్నడ పురందరదాసుపాట. "కండేను గోవిందన" అనే పాట నేర్పాను. రెండు మూడు రోజులు నేను ప్రాక్టీసు చేయించి మా వారితో ఫిల్మ్‌ఫెస్టివల్‌కి ఏటేటా వెళ్ళినట్లే వెళ్ళిపోయాను. కానీ పాపం ఈసారి అనంతకి రెండవ పైజ్ వచ్చింది. నేను దగ్గరుండి ప్రాక్టీసు చేయించనందుకు చాలా బాధపడ్డాను. సహజంగా వాడు పాటలు బాగా పాడ్తాడు. చిన్నప్పట్నుంచీ వాడికి వంటలంటే చాలా యిష్టంగా వుండేది, ఆటలలో వంట చేస్తున్నట్టు ఆడుకునేవాడు. నేను హైదరాబాదు నుంచి వచ్చినపుడల్లా వాడికి స్టీలు, అల్యూమినియం బాండీలు, గరిటెలు చిన్నచిన్నవి కొని తెచ్చి యిచ్చేదాన్ని. మా చెల్లెలు రఖుమ "ఘీ! అదేంటి ఇవన్నీ తీసుకెళ్తున్నావా?" అనేది. అయిదు సంవత్సరాలు హోటల్ మేనేజ్‌మెంట్ చదివి, రెండు సంవత్సరాలు హాట్ బ్రెడ్స్‌లో ట్రైనింగ్ అవుతూ ఫ్రెంచ్ నేర్చుకున్నాడు. తర్వాత అమెజాన్ కంపెనీలో ఉద్యోగం చేసి, ఇప్పుడు మద్రాసులోనే టి.సి.ఎస్.లో చేరాడు.

నేను కూడా అప్పుడప్పుడు మా వారితో కన్నడ ఘాటింగుకు వెళ్ళి వస్తుండడం వలన రాజ్‌కుమార్ వాళ్ళ కుటుంబ సభ్యులు చాలా సన్నిహితులయ్యారు. రాజ్‌కుమార్‌గారు, పార్వతమ్మగారితే "అమ్మ బందార" (అమ్మ వచ్చారు) అని నన్ను ఎంతో ఆదరించేవారు.

వారలా వున్నారు కనుకనే నేను ఫ్రీగా తరచుగా బెంగుళూరుకు వెళ్ళేదాన్ని. రాజ్ కుమార్ గారు నిర్మాత, హీరో అయినా టిఫిన్లకి, భోజనాలకి అందరితో కూడా సమానంగా కింద కూర్చుని భోజనం చేసేవారు. అంత పెద్ద పేరు వున్నాయన కదా ఒక ప్రత్యేక ఏ.సి రూములో భోజనం చేయడం అదీలేదు. "చెలుసువ మోడగళు" అనే సినిమా సిల్వర్ జూబ్లీ చేసుకుంటే ఆ ఫంక్షన్ కి మా పిల్లల్ని, రమని కూడా కారులో పిల్చుకుపోయాము.

ఇలా ఉండగా వాళ్ళందరూ ఒక టూర్ ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు. మమ్మల్నిద్దరిని వస్తారా అని అడిగారు. ముందు నేను మొహమాట పడ్డాను. వాళ్ళు మళ్ళీ అడగడంతో సరే వస్తామని చెప్పాం. మూడు, నాలుగు కార్లు వేసుకుని బయలుదేరాం. మాకే ఇబ్బంది కలగకుండా మేమెక్కిన కార్లో ఎక్కువ మందిని ఉంచకుండా ధర్మస్థళ, సుబ్రమణ్యం, మూకాంబిక, ఉడిపి ఇన్ని ప్రదేశాలకి పిల్చుకు వెళ్ళారు. ఉడిపి పర్యాయం టైంలో వెళ్ళాం. పర్యాయమంటే రెండేళ్ళకో మూడేళ్ళకో వస్తుంది. ఉడిపిలో వున్న కృష్ణుణ్ణి అలంకరిస్తారు. స్వాముల వారు వస్తారు. జనం లక్షలమంది ఉంటారు. దీనికి సంబంధించిన పూర్వగాధ ఒకటుంది. కనకదాసుడనే భక్తుడు భగవంతుని చూడడానికి వస్తే అక్కడ పూజారులు అలవి కులస్తుడని అతన్ని గుడిలోకి రానివ్వలేదట. అతని భక్తికి మెచ్చి కృష్ణుడు పక్కకు తిరిగి అతనికి ప్రత్యేక దర్శనమిచ్చాడట. దీనికి 'కనకనకిండి' అని పేరు. వచ్చిన భక్తులంతా ఆ కిటికీలోంచే దేవుణ్ణి దర్శించుకోవాలి. ఆ కిటికీ దర్శనానికి వేలమంది ప్రజలుంటారు. అక్కడ స్వాములవారి దర్శనం లభించటం చాలా కష్టం. పార్వతమ్మగారే స్వయంగా పిల్చుకెళ్ళి కృష్ణుని దర్శనం ఇప్పిస్తే, రాజ్ కుమార్ గారే పేజావర స్వామి దర్శనానికి పిల్చుకెళ్ళి మా వారిని ఫలానా సింగీతం శ్రీనివాసరావుగారు నా పిక్కర్లు తీసారు అని చెబితే "తెలుసే, విన్నాను" - "చెలుసువ మోడగళు" ఈయన చేసిందేగా" అన్నారు. మావారికాశ్చర్యం వేసింది స్వాముల వారు సినిమా గురించి మాట్లాడుతుంటే. మామూలు ఉడిపి దర్శనమే కష్టం. అందులో పర్యాయంలో దర్శనం. పార్వతీ పరమేశ్వరులులాగా రాజ్ కుమార్, పార్వతమ్మగార్లవల్లే లభించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments